

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 9516100096
Dátum vydania rozhodnutia: 17.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9516100096.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Martina Piovartsyho, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného B. M. B. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2019 v Bratislave dovolanie obvineného B. M. B. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Heleny Knopovej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2018, sp. zn. 3To 8/2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného B. M. B.
s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) rozsudkom z 20. júna 2017, sp. zn. PK-1T/20/2016, uznal (okrem iných aj) obvineného B. M. B. vinným v bodoch 1/ - 3/ z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na skutkovom základe, že:

1/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 12. februára 2013 v čase od 08:56:00 do 09:07:20 hod., v priestoroch svojej kancelárie č. XX nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu Trebišov, Námestie Mieru č. 838/2, prijal od T. L., v tom čase žijúceho pod menom Q. Z., loveckú dýku v hodnote minimálne 16.000 Kč, čo po prepočte výmenným kurzom NBS činí 632,04 € za to, že v súdnom konaní sp. zn. 4T/96/2008 na verejnom zasadnutí Okresného súdu Trebišov dňa 10. júla 2008 schválil dohodu o vine a treste, uzatvorenú medzi obvineným Q. Z. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Trebišov zo dňa 11. júna 2008 a na jej základe vydal rozsudok sp zn. 4T/96/2008, ktorým bol Q. Z. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák., prečinu nedovolennej výroby omamných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu útlaku podľa § 237 Tr. zák. účinného do 31.

decembra 2005 a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu päť rokov spolu s probačným dohľadom a konkrétnymi obmedzeniami a povinnosťami a tiež za to, že dňa 11. februára 2013 vydal v predmetnej trestnej veci uznesenie o účasti odsúdeného Q. Z. na amnestii prezidenta Slovenskej republiky zo dňa 2. januára 2013 a o odpustení jeho zvyšku trestu odňatia slobody,

2/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 12. februára 2013 v čase od 14:31:40 do 14:34:00 hod. v priestoroch svojej kancelárie č. XX nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu Trebišov, Námestie Mieru č. 838/2, si nechal sľúbiť presne nešpecifikovanú peňažnú sumu od advokáta JUDr. Q. K. ako úplatok za to, aby v súdnom konaní sp. zn. 4T/193/2012, týkajúcom sa obžalovaného V. K. uložil tomuto obžalovanému iba peňažný trest namiesto mu predtým trestným rozkazom zo dňa 28. novembra 2012 uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom konkrétny druh trestu pri tomto súkromnom rozhovore s menovaným advokátom aj dohadoval a následne dňa 14. februára 2013 vydal rozsudok, ktorým odsúdil obžalovaného V. K. k peňažnému trestu vo výmere 500 € s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere desať mesiacov,

3/ B. M. B. ako sudca Okresného súdu Trebišov dňa 19. marca 2013 v čase od 09:03:00 do 09:05:05 hod. v priestoroch svojej kancelárie č. XX nachádzajúcej sa na 1. poschodí budovy Okresného súdu Trebišov, Námestie Mieru č. 838/2, si nechal sľúbiť peňažnú sumu 1.500 € ako úplatok od U. E., ktorý je v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 5T/48/2012 v postavení obžalovaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. za to, aby v tomto konaní rozhodol v jeho prospech.

Za to ho súd odsúdil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 3 000 €. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu súd uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie sudcu vo výmere 7 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), ako aj obvinený B. M. B. odvolanie, o ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 21. marca 2018, sp. zn. 3 To 8/2017, rozhodol tak, že napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 2 Tr. por. u obvineného B. M. B. zrušil a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného na tom istom skutkovom základe uznal vinným za pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Za to ho súd odsúdil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 37 písm. h) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 3 000 €. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený B. M. B. 10. septembra 2018 dovolanie, ktoré odôvodnila jeho obhajkyňa JUDr. Helena Knopová podaním z 9. júla 2018; dovolanie bolo podané z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal, že špecializovaný súd v rozpore s § 247 ods. 1 Tr. por. nerešpektoval päťdňovú lehotu na prípravu na hlavné pojednávanie z 13. a 14. septembra 2016. Stalo sa tak napriek skutočnosti, že o odročenie požiadal on, jeho obhajkyňa, ako aj prokurátor, pričom so skrátením lehoty na prípravu výslovne nesúhlasil. Okrem toho namietal, že súd na hlavnom pojednávaní z 13. septembra 2016 bezdôvodne vylúčil trestnú vec spoluobvineného E., hoci

prípravné konanie prebiehalo bez prietáhov a súdne konanie nebolo treba urýchľovať, keďže išlo o prvé pojednávanie. Súd navyše ani nemal dôvod pochybovať o účasti obvineného E., nakoľko mu nebolo známe, či sa OO PZ Trebišov podarilo doručiť predvolanie (uznesenie najvyššieho súdu z 19. novembra 2009, sp. zn. 1 Toš 4/2009). Argumentoval tiež, že vylúčením spoluobvineného E. na samostatné konanie a následným prijatím jeho vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 7 Tr. por. (a opätovným spojením s pôvodnou trestnou vecou) došlo k porušeniu jeho práv, keďže § 21 ods. 3 Tr. por. sa týka vecí, v ktorých boli podané viaceré obžaloby. Okrem toho, súd mu odňal možnosť vyjadriť sa k výpovedi obvineného E., hoci je zrejmé, že priznaním jeho viny bol zároveň vykonaný dôkaz aj voči obvinenému.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uviedol, že v dôsledku vyššie popísaných okolností (nedodržanie päťdňovej lehoty na prípravu) bola podľa § 258 ods. 4 Tr. por. nezákonne prečítaná jeho výpoveď z 19. mája 2015; pritom tak prvostupňový, ako aj odvolací súd jeho odsúdenie založili aj na tomto dôkaze. V ďalšom namietal, že návrhy, ako aj samotné príkazy na odpočúvanie a na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov nie sú odôvodnené podozrením z konkrétnej trestnej činnosti. Formulácia, že v senáte má veľa oslobodzujúcich rozhodnutí, resp. že sa stýka s ľuďmi z kriminálneho prostredia nie je postačujúca; nekonkrétny je aj dôvod, že za úplatok mal prepustiť P. Y., napokon, žiadny taký skutok ani nebol predmetom konania. V ďalšom namietal porušenie § 114 ods. 3 Tr. por. a § 115 ods. 3 Tr. por., pojednávajúcich o čase, v ktorom bude vykonávané používanie ITP, ako aj to, že príkazy neboli oboznámené na hlavnom pojednávaní, hoci ich vydanie je podmienkou zákonnosti a prípustnosti dôkazov. Namietal aj porušenie § 114 ods. 6 Tr. por. a § 115 ods. 6 Tr. por., keďže doslovné prepisy záznamov mali byť vyhotovené vo forme „voľného prekladu z východoslovenského nárečia“. Zvukové i obrazovo-zvukové záznamy boli nejasné, nezrozumiteľné a neúplné, boli vyhotovené tak, aby dialógy vytvárali logický celok, hoci skutočný záznam tieto slová neobsahuje.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uviedol, že najvyšší súd pochybil, keď jeho konanie posúdil aj ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Ako sudca svoju činnosť vykonával zákonným spôsobom, v skutku 1/ neobstojí jeho odôvodnenie, že konal pod vplyvom závislosti a sľúbeného úplatku, keďže loveckú dýku dostal až päť rokov po jeho rozhodnutí, teda pri schvaľovaní dohody z 10. augusta 2008 a následne vydanom rozsudku nemohol konať spôsobom odporujúcim zákonu, keďže v tej dobe nemal žiaden úplatok ani prisľúbený, ani ho neprijal; pri rozhodovaní o účasti obvineného Z. na amnestii prezidenta republiky nemohol konať inak. Aj pri skutku 2/ bolo jeho rozhodnutie správne a zákonné.

Na podklade týchto skutočností obvinený B. B. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por. bol porušený zákon v § 247 ods. 1 Tr. por., § 21 ods. 1, ods. 3 Tr. por., § 119 ods. 2 Tr. por., § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 6 Tr. por., § 115 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 6 Tr. por., § 2 ods. 19 Tr. por. v neprospech obvineného B. M. B., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a špecializovaného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. špecializovanému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K podanému dovolaniu sa prokurátor nevyjadril.

Dňa 12. novembra 2018 bol spisový materiál spolu s dovolaním obvineného B. M. B. riadne predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie. Následne najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom zvoleného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd upozorňuje, že lehota piatich pracovných dní stanovená v § 247 ods. 1 Tr. por. nie je samoučelná; predmetná lehota má dať procesným stranám (v tomto prípade obžalovanému, obhajcovi a prokurátorovi) možnosť náležite sa na kontradiktórne hlavné pojednávanie pripraviť a tiež vytvoriť dostatočný časový priestor, aby sa na ňom mohli zúčastniť. V tomto kontexte najvyšší súd upozorňuje, že hoci u obvineného namietaná lehota na prípravu hlavného pojednávania nariadeného na 13. a 14. septembra 2016 naozaj dodržaná nebola (pozn. o konaní pojednávania sa obvinený podľa vlastných slov dozvedel 9. septembra 2016, pričom predvolanie mu bolo doručené 12. septembra 2016), na pojednávanie sa včas ustanovil (zv. 3, č. l. 776, 784, 786). Je teda zrejmé, že samotné oneskorené doručenie predvolania nemohlo rezultovať do neschopnosti obvineného zariadiť si osobné záležitosti tak, aby sa ho mohol fyzicky zúčastniť. Pokiaľ ide o možnosť sa na hlavné pojednávanie náležite pripraviť, v tomto smere súd upozorňuje, že obvinený B. B. bol riadne (so zachovaním lehoty na prípravu) predvolaný už na pojednávanie z 10. - 11. augusta 2016, ktorý termín bol kvôli neprítomnosti iných obvinených (vtedy obžalovaných), opatrením predsedu senátu z 1. augusta 2016 zrušený (zv. 3, č. l. 766, 772). Vychádzajúc z toho bol podľa mienky tunajšieho súdu obvinený v dostatočnom časovom predstihu (konkrétne od 15. júla 2016) upozornený na blížiaci sa termín prvého hlavného pojednávania, a tak sa naň mal možnosť náležite pripraviť (mutatis mutandis uznesenie najvyššieho súdu z 21. augusta 2017, sp. zn. 5 Tdo 40/2017).

Ani s námietkou týkajúcou sa bezdôvodného vylúčenia obvineného E. na samostatné konanie sa dovolací súd nemohol stotožniť. K vylúčeniu trestnej veci obvineného E. (vo veci skutku popísaného pod bodom 3/) došlo v zmysle § 21 ods. 1 Tr. por. po tom, ako si obvinený trikrát neprebral predvolanie na hlavné pojednávanie, z ktorého dôvodu zmaril termín nariadený na 10. - 11. augusta 2016 (zv. 3, č. l. 766, 771, 776), po tom, ako bola špecializovanému súdu doručená výpoveď plnej moci od JUDr. Miloša Kaščáka z 22. augusta 2016 s odôvodnením, že sa s obvineným E. nevie skontaktovať a nemá o ňom žiadne informácie (zv. 3, č. l. 774), po tom, ako sa predvolanie obvinenému nepodarilo doručiť ani cestou OO PZ Trebišov (pozn. námietku dovolateľa, podľa ktorej sa o tejto skutočnosti súd oficiálne dozvedel až po vylúčení veci na samostatné konanie, považuje dovolací súd za účelovú, keďže už len zo skutočnosti, že na pojednávanie sa obvinený nedostavil bolo zjavné, že aj toto predvolanie cestou OO PZ Trebišov sa minulo účinkom; zv. 3, č. l. 794), dokonca po tom, ako sa sám obvinený B. B. vo vzťahu k obvinenému E. vyjadril v tom zmysle, že ho videl „v nejakej ankete v českej televízii“ (zv. 3, č. l. 782 - 784). Za týchto okolností, berúc tiež do úvahy, že účasť obvineného E. sa podarilo zabezpečiť až na základe dodatočne vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu (pozn. na podklade ktorého bol v Českej republike zadržaný a následne pre potreby tohto trestného stíhania vydaný na Slovensko; zv. PK-1T/26/2016, č. l. 40, 54, 58, 76), ani najvyšší súd nezistil v konaní špecializovaného súdu akékoľvek prejavy svojvôle, naopak, aj podľa jeho mienky zvolený postup mohol viesť k urýchleniu konania.

Bez ohľadu na to, v namietanej okolnosti absentuje materiálny rozmer, keďže otázka ne/vydania uznesenia podľa § 21 ods. 1 Tr. por. u obvineného E. sa nijako bezprostredne nedotýka obvineného B. B.. Nie je tiež pravdivé tvrdenie obvineného, podľa ktorého sa k výpovedi obvineného E. nemal možnosť vyjadriť, keďže po prijatí jeho vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 7 Tr. por. bola vec 11. januára 2016 podľa § 21 ods. 3 Tr. por. opätovne spojená na spoločné konanie pod sp. zn. PK-1T/20/2016, v rámci ktorého sa vykonalo dokazovanie o účasti iných osôb na žalovanej trestnej činnosti (zv. PK-1T/26/2016, č. l. 93). V rámci tohto opätovne spojeného konania sa obvinený B. B. mal možnosť k výpovedi obvineného E. vyjadriť, resp. ho konfrontovať, ktorú možnosť aj prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Heleny Knopovej využil (pozn. osobne sa k výpovediam spoluobvinených pri svojej neskoršej výpovedi z 20. júna 2017 odmietol vyjadriť; zv. 3, č. l. 841, zv. 4, č. l. 988). Pokiaľ ide o námietku obvineného, podľa ktorej „priznaním viny (obvineného E.) bol zároveň vykonaný dôkaz aj voči nemu“, najvyšší súd bez potreby ďalšieho vysvetľovania odkazuje na II. právnu vetu zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 5. apríla 2017, Tpj 11/2017 (R 15/2017), z ktorej vyplýva, že ak súd prijíma vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 5, ods. 7 Tr. por. a následne rozhoduje o obžalobe proti inému obvinenému zo spáchania činu pokrytého skorším prijatím vyhlásenia o vine, vykonáva autonómne dokazovanie, bez akejkoľvek viazanosti skorším prijatím vyhlásenia o vine a nemôže pri rozhodovaní z takéhoto vyhlásenia vychádzať.

K dovolaciemu dôvodu, podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ktorý mal byť naplnený tým, že v dôsledku nedodržania lehoty na prípravu (viď vyššie) bola podľa § 258 ods. 4 Tr. por. prečítaná výpoveď obvineného B. B. z prípravného konania, najvyšší súd upozorňuje, že obvinený B. B. 20. júna 2017 svoje rozhodnutie zmenil a ku skutkom, ktoré sa mu kládli za vinu napokon obsiahlo vypovedal. Treba pritom doplniť, že aj táto jeho výpoveď korešpondovala so skoršou - prečítanou výpoveďou z prípravného konania, v ktorej spáchanie žalovaných skutkov poprel (zv. 1, č. l. 111; zv. 4, č. l. 983). Nad rámec uvedeného dovolací súd konštatuje, že nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nedodržaním lehoty na prípravu hlavného pojednávania (pozn. odvtedy prebehli štyri pojednávacie dni, na ktorých všetkých sa obvinený nezúčastnil a dal tiež súhlas s konaním v jeho neprítomnosti; zv. 3, č. l. 838, 860, 883, zv. 4, č. l. 931) a akýmkoľvek porušením práv na obhajobu.

Ani s námietkami, podľa ktorých boli príkazy podľa § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. a podľa § 115 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. odôvodnené len všeobecne a absolútne nekonkrétne sa najvyšší súd stotožniť nemohol. Naopak, vzhľadom na vtedajšiu procesnú situáciu (pozn. išlo o prvotnú fázu vyšetrovania) boli príkazy zo 16. januára 2013 odôvodnené (tak príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov, ako aj príkaz na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky boli odôvodnené identicky) veľmi podrobne. Z ich obsahu je zistiteľné, že sudca pre prípravné konanie mal k dispozícii rôzne anonymné udania, informácie získané od policajných informátorov (spracované vo forme úradných záznamov pod kryciami menami), ako aj ďalšie informácie, ktoré v rámci služobnej činnosti vyšetrovateľovi odstúpili iné útvary PZ SR (napr. o podozreniach z procesného pochybenia pri rozhodovaní o väzbe B. Y., resp. o kontaktoch obvineného na ľudí z kriminálneho prostredia). Dôvodnosti vydaných príkazov nasvedčovali aj údaje o nadpriemernom počte oslobodzujúcich rozsudkov, resp. závery nadriadeného súdu, ktorý mal opakovane skonštatovať neodôvodnené prieťahy, resp. procesné pochybenia v trestných veciach obvineného B. B. (k tomu viď U 31/2006, U 29/2012).

Nepravdivá je tiež námietka týkajúca sa času používania informačno-technických prostriedkov, nakoľko - ako to z utajovanej časti príloh plynie, vo vzťahu k obvinenému B. B. bolo postupne vydaných päť príkazov, ktorými bol monitorovaný v období od 18. januára 2013 do 17. júna 2013 a následne od 29. októbra 2013 do 28. decembra 2013. K námietke, podľa ktorej pred súdom neboli oboznámené príkazy najvyšší súd upozorňuje, že súd vykonáva dokazovanie len o tých skutkových okolnostiach, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Tr. por.); samotné príkazy ale o žiadnej relevantnej okolnosti, tak ako ju definuje § 119 ods. 1 Tr. por. nesvedčia. Jediná okolnosť, ktorú je možné preskúmaním vydaných príkazov zistiť je tá, či príkazy a naň nadväzujúce odposluchy boli zákonné (a teda, či sú v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. procesne použiteľné); táto okolnosť ale nemá skutkový charakter, z ktorého dôvodu tieto (príkazy, ako aj celá utajovaná časť) nemusia byť nevyhnutne oboznámené. Tomu napokon zodpovedá § 115 ods. 6 Tr. por. (príp. v spojení s § 114 ods. 6 Tr. por.), ktorý v súvislosti s vykonávaním dôkazov získaných použitím informačno-technických prostriedkov žiadnu takúto povinnosť (oboznámiť príkazy) neukladá.

K námietke, podľa ktorej boli prepisy v rozpore s § 115 ods. 6 Tr. por. vyhotovené „vo voľnom preklade z východoslovenského nárečia“, najvyšší súd upozorňuje, že komunikácia v niektorom z dialektov slovenského jazyka nepredstavuje komunikáciu v cudzom jazyku, a preto ani záznam, ktorý takúto komunikáciu obsahuje nie je potrebné pretlmočiť/prekladať do slovenčiny (k tomu viď rozsudok najvyššieho súdu z 28. mája 2013, sp. zn. 2 Tdo 24/2013; R 97/2014). To samozrejme nebráni takému postupu súdu, ktorý pri skúmaní hodnovernosti takto vyhotoveného „voľného prekladu“ vykoná úkony smerujúce k odstráneniu vzniknutých pochybností (napr. vypočuje dialektológa, príp. etnológa k významu niektorých častí záznamov, resp. špecifických výrazov). Bez ohľadu na to, najvyšší súd je toho názoru, že zo strany obhajoby ide len o formálnu námietku, keďže obvinený žiadnu konkrétnu časť komunikácie, ktorou by demonštroval nesúlad medzi záznamom a jeho prepisom neuvádzal (pozn. hoci obvinený mal právo aj samostatne predložiť prepis záznamu; R 45/2018), len vo všeobecnosti skonštatoval, že „záznamy boli nejasné, nezrozumiteľné a neúplné, resp. boli vyhotovené tak, aby dialógy vytvárali logický celok, hoci skutočný záznam tieto slová neobsahuje“. Na podklade týchto skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia neboli založené na dôkazoch, ktoré

by boli nezákonne vykonané.

K dovolaciemu dôvodu, podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. súd uvádza, že aj podľa jeho mienky čiastkový útok pod bodom 1) nemal byť právne kvalifikovaný aj ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V tomto smere súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 10. júna 2019, Tpj 28/2019 (R 16/2019) (pozn. ktoré derogovalo II. právnu vetu judikátu najvyššieho súdu R 60/2008), v ktorom najvyšší súd jasne odlíšil konanie a následky spojené s trestným činom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) až c) Tr. zák. Podľa II. právnej vety stanoviska, ak verejný činiteľ prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok v súvislosti s výkonom svojej právomoci, pričom sa zároveň (navyše) nedopustí iným spôsobom (iným konaním) porušenia svojich funkčných povinností, je potrebné jeho konanie, resp. (len jeden) skutok kvalifikovať výlučne ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Keďže zo skutku 1/ žiadne porušenie zákona v súvislosti s rozhodovaním v trestnej veci obžalovaného T. L. (či už pri schválení dohody o vine a treste z 10. júla 2008, alebo neskôr pri rozhodnutí o účasti odsúdeného na amnestii prezidenta Slovenskej republiky z 11. februára 2013) nevyplýva, je zrejmé, že v tomto bode sa obvinený žalovaného prečinu podľa § 326 Tr. zák. dopustiť nemohol. Ak obvinený v súvislosti s trestnou vecou obžalovaného L. (v tom čase Z.), prijal úplatok vo forme loveckej dýky a napriek tomu rozhodol v súlade so zákonom, potom právna kvalifikácia podľa § 326 Tr. zák. neprichádza do úvahy (pozn. v tomto smere nepostačuje len všeobecné porušenie § 2 ods. 2, § 30 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. pojednávajúcich o povinnostiach sudcu, ako na to poukazoval na najvyšší súd na s. 21 - 22). Iná je už ale situácia v prípade čiastkového útoku pod bodom 2/, z ktorého vyplýva, že obvinený B. B. pôvodne - trestným rozkazom z 28. novembra 2012 uložil V. K. nepodmienečný trest odňatia slobody, aby následne po prisľúbení úplatku a „licitovaní“ s advokátom JUDr. K., mu trest zmiernil tak, že mu uložil peňažný trest vo výmere 500 €. A hoci obvinený B. B. argumentuje, že skôr uloženým trestným rozkazom nebol podľa § 355 ods. 3 Tr. por. viazaný, a teda aj tento bol zákonný, z popisu skutku jednoznačne vyplýva, že pri rozsudku zo 14. februára 2013 obvinený v postavení sudcu okresného súdu nevychádzal zo skutkového a právneho stavu, ale postupoval účelovo tak, aby vyhovel požiadavkám JUDr. K.. Za týchto okolností v žiadnom prípade nemožno skonštatovať, že by ním vydané rozhodnutie bolo zákonné (pozn. identický záver by sa v prípade dokonania vzťahoval aj na čiastkový útok pod bodom 3/, kde mal obvinený vydať rozhodnutie „v prospech obžalovaného E.“).

Vyššie popísané pochybenie však nebolo spôsobilé naplniť označený dovolací dôvod, keďže v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por. zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Na jeho postavenie nemá žiadny zásadne pozitívny vplyv to, či bude uznaný vinným zo zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v bodoch 1/ - 2/ alebo len v bode 2/. Naopak, pri správnom posudzovaní žalovaných skutkov (ako viacčinného súbehu, viď R 16/2019 vyššie), by sa obvinenému B. B. ukladal trest v zmysle tzv. asperačnej zásady, ktorá skutočnosť by bola v jeho neprospech, keďže trestná sadzba by sa namiesto pôvodne aplikovanej 5 - 12 rokov, upravila v intenciách § 329 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. na 5 rokov až 12 rokov 10 mesiacov a 20 dní.

Na podklade týchto skutočností dovolací súd dospel k záveru, že obvineným B. M. B. uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por. nie sú dané, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.